

[Steen Folke.]

bevidste sabotage af bestemte afdelingers udmærkede arbejde, at der bevilges den nødvendige sekretærhjælp til besvarelse af forskellige rådsmedlemmers mere eller mindre tåbelige spørgsmål. Når vi har foreslået netop 11 nye stillinger, er det ihukommende det gamle ord, at én tåbe kan spørge om mere end ti vise kan svare på. En afvisning af dette forslag vil samtidig være en tilkendegivelse af, at et flertal i folketinget ikke ønsker at prioritere denne opgave særlig højt, og en sådan tilkendegivelse har vi i og for sig ikke spor imod.

Vi stiller ændringsforslag om, at alle fejleregninger og dobbeltbesparelser på daginstitutionsområdet, som er sket siden sidste finanslovvedtagelse, rettes. Det betyder i praksis, at samtlige bebudede fyringer trækkes tilbage, at de stillinger, som er gjort tomme, kan besættes, og at vikarkontoen bringes tilbage til niveauet for et år siden.

Endelig har vi på falderebet været nødt til at stille det ændringsforslag, som skal sikre midlerne til den forbedring af pensionistægteparrenes økonomi, som de 4 forligspartier har aftalt, uden at tage pengene fra andre pensionistkategorier. Jeg skal understrege, at dette forslag ikke udtrykker VS' ønsker på området. Vi vil som tidligere stemme for langt større bevillinger til pensionisterne, men hvis det viser sig, at der ikke er mulighed for mere end den yderst beskedne forøgelse af ægteparpensionen, så skal der i det mindste være mulighed for at stemme for den uden samtidig at stemme for forringelser for andre pensionister. Vi har forstået på regeringen, at den beklager ikke at kunne give denne mulighed, da den højst må stille 1 ændringsforslag til hver konto. Derfor har vi i går stillet et ændringsforslag, og regeringen kan løse sit eget lille problem ved at stemme for det, hvis partiet virkelig ønsker forbedringen uden samtidig at lave tilsvarende forringelser for andre pensionister.

Johan Nielsen (S):

Når man hører den sidste ærede taler, så føler man sig så lille og ubetydelig. Man føler, at ens egne problemer er ingenting ved siden af det bjerg af problemer, der knuger ham. Alligevel skal jeg traditionen tro

komme med en hilsen oppe fra Nordatlanten.

De andre år plejer jeg at være ret optimistisk, og med god grund, for jeg har kunnet påvise, at der har været fremgang år for år. 1975 er gået mindre godt. Hvis vi skal bruge statistik, så kan jeg fortælle, at vi har haft en eksport på 464 mill. kr. og en import på 640 mill. kr., dvs. at de af Dem, der kan regne, med det samme kan se, at det er et underskud på 176 mill. kr. Nu er der dertil at sige, at man altid skal omgås statistik med varsomhed, for inkluderet deri er der adskillige nye skibe, som vi har fået i 1975, og jeg kan nævne, at det sidste, en moderne fabriktrawler, alene kostede 29 mill. kr.

Det er sådan set ikke vores største problem. Vort største problem er, at vi snart ikke ved, hvor vi skal fange de fisk, som vi skal eksportere. Alle lande taler om at flytte deres søterritorium 200 sømil ud, og hvis det sker, ja, så står vi tilbage med den meget lille sokkel, der er omkring Færøerne, og efter hvad de fleste kyndige mænd mener, så kan vi ikke klare os med det alene. Derfor er vi nødt til at appellere til andre om at vise os forståelse og appellere til rigsmyndighederne, at de vil tage sig lige så godt af det problem, som de hidtil har taget sig af de færøske problemer. Min ønskedrøm var, at vi kunne få et fælles grønlandsk-islandsk-færøsk-norsk fiskeriterritorium. Fik vi det, så var vi alle sammen velbjærgede.

Vi har stadig væk et meget stort overskud af eksperter. Jeg har engang ladet mig fortælle af en embedsmand fra en afrikansk stat, at hans land havde henvendt sig til Japan og bedt Japan om bistand, de skulle udbygge dybhavsfiskeriet. Japanerne havde sagt, at det ville de gerne, men henviste vedkommende land til at kontakte Færøerne, for efter japanernes mening var færingerne de dygtigste dybhavsfiskere i verden. Det varmer da en gammel fiskers hjerte. Men hvor skal vi ty hen, når alle grænser er lukket for os? Så længe vi har eksperterne, ja, så kan vi vel bistå især grønlænderne, og måske også nordmændene; vi var med til at lære dem at fiske med de store trawlere. Men så kommer spørgsmålet, om der, når de er blevet udlært, vil ske det samme, som skete med os, der begyndte i mellemløbsårene: når vi var blevet udlært, så blev vi